

държавната финансова инспекция, Изпълнителна агенция „Одит на средствата от ЕС” и Държавната комисия по хазарта, като ѝ бъде отговорено на следните въпроси: 1. През 2012 год. в министерството на финансите и второстепенните разпоредители към него раздадени ли са допълнителни възнаграждения върху заплатата на служителите (под формата на бонуси или друг вид допълнителни стимули)? Ако отговорът е положителен, кога са получавани тези допълнителни стимули? 2. Получаван ли е допълнителен материален стимул в края на 2012 год.? 3. Какъв е общият размер на раздадените допълнителни възнаграждения и на базата на какви критерии определени служителите са получавали допълнителни възнаграждения (бонуси)? 4. Какъв е размерът на допълнителните възнаграждения, получени от ръководителите и техните заместници на съответните институции (министър на финансите, зам.-министрите, директорите и председателите на съответните второстепенни разпоредители към министъра на финансите)?

С решение N 4 от 17.01.2013 год. упълномощеният със заповед N ЗМФ-455 от 10.04.2012 год. на министъра на финансите директор на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване” при ресорното министерство е предоставил следната информация:

1. По пункт 1 е анализирана действащата преди и след 01 юли 2012 год. нормативна уредба, а именно приложимите разпоредби на Кодекса на труда, Закона за държавния служител, Закона за държавната финансова инспекция, Закона за хазарта, Закона за Националната агенция за приходите, Наредба за заплатите на служителите в държавната администрация, приета с Постановление N 129 на МС за 2012 год., както и Постановление N 67 на МС за 2010 год., където са регламентирани условията и редът за изплащане на допълнителни възнаграждения за постигнати резултати, като последните най-общо са обвързани с личния принос на служителите.

2. По пункт 2 е посочено, че в края на 2012 год. служителите от системата на министерство на финансите не са получавали допълнителни възнаграждения за постигнати резултати.

3. По пункт 3 е посочено, че разходите за допълнителни възнаграждения за постигнати резултати са в размер не-повече от 30 на сто от разходите за заплати, възнаграждения и задължителни осигурителни вноски по бюджета на МФ. Размерът на допълнителното възнаграждение за постигнати резултати, които отделен служител може да получи за една година, не може да надвишава 80 на сто от начислените му за съответната година основни заплати. Посочено е отново, че допълнителните възнаграждения за постигнати резултати се определят за точно и в срок изпълнение на поставените задачи, въз основа на оценка на структурните звена в министерството и второстепенните разпоредители с бюджетни кредити към министъра на финансите и на отделните служители. 4. По пункт 4 е посочено, че трудовите възнаграждения са елемент от финансовото състояние на дадено лице и в този аспект представляват лични данни по смисъла на пар. 1, т. 2 от ДР на ЗДОИ и чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД, поради което разпоредбите на ЗДОИ не намират приложение в този случай, предвид изричната разпоредба на чл. 2, ал. 4 от ЗДОИ.

С обжалваното пред настоящата инстанция решение административният съд е отменил административен акт в частта му по т. 1 и т. 4 изцяло и по т. 3 в първата ѝ част, относно въпроса „Какъв е общият размер на раздадените допълнителни възнаграждения...” и е върнал преписката в отменената част за произнасяне съгласно мотивите на решението. За да постанови този правен резултат, решаващият състав е приел, че предоставената с пункт 1 и пункт 3 информация, в първата му част, само привидно представлява положителен за заявителя акт, а на практика е дадена информация за приложимата правна регламентация, без да се съдържа ясен и недвусмислен отговор на поставените въпроси. Съдът е установил обективно несъответствие между поисканото и предоставеното от органа, което е основание за отмяна на акта. Приел е също така, че административното решение е незаконосъобразно и в частта си по пункт 4, с която изрично е отказано да бъде предоставена исканата информация, като е изложил съображения, че не е налице хипотезата на чл. 2, ал. 4 от ЗДОИ. Мотивиран по този начин, Административен съд София-град е постановил решението си. Обжалваният съдебен акт е правилени следва да се остави в сила.

Обоснован и материално законосъобразен е изводът на първоинстанционния съд, че с оспорения административен акт в частта по пункт 1 и пункт 3, не е предоставена исканата от заявителя информация. От съдържанието на заявлението (по пункт 1 и пункт 3) е видно, че въпросите най-общо се свеждат до това раздавани ли са допълнителни възнаграждения през 2012 год. в рамките на министерството на финансите и второстепенните разпоредители към него, кога и какъв е общият размер за всички служители. От съдържанието на административното решение се установява, че такава информация не е предоставена. Напротив, директорът на дирекция „Човешки ресурси и административно обслужване” към министерство на финансите е направил подробен анализ на действащата за периода нормативна уредба, която урежда принципната възможност на определени служители в съответните администрации при постигнати от тях служебни резултати и принос да им бъдат изплатени допълнителни възнаграждения. След като е констатирал, че конкретен отговор на поставените въпроси не е даден, както и че е налице обективно разминаване между поискана и предоставена информация, правилно административният съд е приел, че оспореният административен акт в тази му част е незаконосъобразен и подлежи на отмяна. Решението на Административен съд София-град в частта му по пункт 4 също е правилно, но по различни от изложените от съда мотиви.

Настоящият тричленен състав на Върховния административен съд намира, че по пункт 4 от заявлението е поискана информация за общия размер на допълнителните възнаграждения, получени от ръководителите на съответните институции и техните заместници (министър на финансите, зам.-министрите, директорите и председателите на съответните второстепенни разпоредители към министъра на финансите) за 2012 год., като аналогична информация е поискана от заявителята и по пункт 3 по отношение на редовите служители във ведомствата. Съдът е развил съображенията си възприемайки съдържанието на заявлението в смисъл, че е поискана информация за допълнителните възнаграждения поотделно за всяко лице, което заема съответния ръководен пост.

Исканата информация следва да се определи като обществена по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ и следва да се квалифицира като служебна по смисъла на чл.11 от ЗДОИ. Тази информация дава възможност на гражданите да си съставят мнение относно начина на функциониране и отчетността на държавни органи чрез разходване на бюджетни средства, както и за моралния облик на висши държавни чиновници във връзка с истинността на техни изявления относно получени или неполучени допълнителни възнаграждения за съответния период от време в централни органи на държавна власт във време на финансова и икономическа криза в страната. Предоставянето на информация за общия размер на допълнителните възнаграждения за изброените по-горе висши държавни чиновници, няма да доведе до финансово индивидуализиране на съответните лица и до предоставяне на лични данни относно допълнителните им възнаграждения за всеки един от тях, получени във връзка със заеманата от тях служба. Касационната инстанция намира за правилно решението на първоинстанционния съд като краен резултат и в тази част.

Като се има предвид изложеното по-горе и предвид липсата на касационни основания за отмяна на обжалваното решение и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, Върховният административен съд, VII отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение N 4446 от 03.07.2013 год. по адм. дело N 1397/2013 год. по описа на Административен съд София-град.

Решението не подлежи на обжалване.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Йовка Дражева

ЧЛЕНОВЕ:/п/ Таня Вачева

/п/ Иван Раденков

Й.Д.